

**UCHWAŁA NR IX/85/2021
RADY POWIATU KŁODZKIEGO**

z dnia 29 września 2021 r.

**w sprawie rozpatrzenia skargi z dnia 17 sierpnia 2021 roku na Dyrektora Powiatowego Centrum
Pomocy Rodzinie w Kłodzku**

Na podstawie art. 12 pkt 11 i art. 16a ust. 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (tekst jednolity Dz.U. z 2020 roku, poz. 920 ze zm.), w związku z art. 229 pkt 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2021 r. poz. 735), po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego, **Rada Powiatu Kłodzkiego uchwala:**

§ 1. Uznaje się skargę z dnia 17 sierpnia 2021 roku na Dyrektora Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Kłodzku za bezzasadną.

§ 2. Uzasadnienie faktyczne i prawne rozpatrzenia skargi wraz z pouczeniem o treści art. 239 Kpa zostało zawarte w uzasadnieniu do niniejszej uchwały.

§ 3. Wykonanie uchwały, polegające na przesłaniu jej wraz z uzasadnieniem stronie skarżącej, zgodnie z art. 237 §3 Kpa, powierza się Przewodniczącemu Rady Powiatu Kłodzkiego.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Uzasadnienie

Do Rady Powiatu Kłodzkiego wpłynęła skarga z dnia 17 sierpnia 2021 roku na Dyrektora Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Kłodzku, przekazana pismem Wojewody Dolnośląskiego z dnia 26 sierpnia 2021 roku, jako skarga na dyrektora jednostki organizacyjnej- na podstawie art. 229 pkt. 4 Kodeksu postępowania administracyjnego (*t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 735*).

Przewodniczący Rady Powiatu, celem przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego i zaopiniowania, skierował skargę do Komisji Skarg, Wniosków i Petycji, która na mocy §52 Statutu Powiatu Kłodzkiego- uchwała Rady Powiatu Kłodzkiego nr VII/63/2018 z dnia 26 września 2018 roku (*Dziennik Urzędowy Województwa Dolnośląskiego poz. 4702 z dnia 2 października 2018 roku*), podczas posiedzenia w dniu 21 września 2021 roku dokonała analizy i przeprowadziła czynności wyjaśniające w zakresie przedmiotowej skargi. W posiedzeniu komisji strona skarżąca nie uczestniczyła. W posiedzeniu uczestniczyli: Dyrektor Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Kłodzku p. Bogumił Zwardoń oraz Pani Magdalena Macioszek - Główna Księgowa Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Kłodzku.

Komisja Skarg, Wniosków i Petycji, po zapoznaniu się z całością dokumentacji- skargą, pisemnymi wyjaśnieniami do skargi oraz informacjami przekazanymi podczas posiedzenia, na podstawie §52 pkt. 3) Statutu Powiatu Kłodzkiego **jednogłośnie 5 głosami za, przyjęła wniosek, aby skargę uznać za bezzasadną.**

Uzasadnienie :

Rada Powiatu Kłodzkiego, na podstawie art. 229 pkt 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku Kodeks postępowania administracyjnego (*t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 735*), właściwa jest do rozpatrywania skarg dotyczących zadań lub działalności zarządu powiatu oraz starosty, a także kierowników powiatowych służb, inspekcji, straży i innych jednostek organizacyjnych, z wyjątkiem spraw określonych w art. 229 pkt 2 Kpa.

Rada Powiatu Kłodzkiego badając zasadność skargi, odniosła się do zarzutów będących w jej kompetencji, a zasadnicze znaczenie miała treść skargi. Zgodnie z art. 227 Kpa- „*przedmiotem skargi może być w szczególności zaniedbanie lub nienależyte wykonywanie zadań przez właściwe organy albo przez ich pracowników, naruszenie praworządności lub interesów skarżących, a także przewlekłe lub biurokratyczne załatwianie spraw*”.

Skarga została złożona na Dyrektora Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Kłodzku, jako osoby nadzorującej działalność poszczególnych komórek organizacyjnych oraz wydającej decyzje z zakresu administracji publicznej. Skarga dotyczyła nieudzielenia skarżącemu od grudnia 2020 r. informacji o sposobie rozpatrzenia sprawy umorzenia pożyczki udzielonej ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, której skarżący był poręczycielem.

W zakresie zarzutów przekazane zostały stosowne obszernie wyjaśnienia, poparte dokumentacją przebiegu czynności powziętych przez Powiatowe Centrum Pomocy Rodzinie w Kłodzku w sprawie będącej przedmiotem skargi.

W dniu 11 sierpnia 1999 r. na podstawie umowy pożyczki nr 3/D/99 pożyczkobiorca otrzymał środki Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych na rozpoczęcie działalności gospodarczej, której przedmiotem miały być usługi poligraficzne. Kwota pożyczki w wysokości 25 000 zł miała zostać przeznaczona na sfinansowanie zakupu sprzętu komputerowego oraz siedliska. Zabezpieczenie spłaty pożyczki stanowiły poręczenia cywilne, w tym Skarżącego oraz weksel in blanco wystawiony przez pożyczkobiorcę i poręczycieli. Pożyczkobiorca nie przystąpił do spłaty zadłużenia. Zgodnie z obowiązującymi wówczas przepisami, marszałek województwa na wniosek dłużnika, po zasięgnięciu opinii starosty, mógł odroczyć termin spłaty pożyczki albo umorzyć jej spłatę w części lub w całości, jeżeli pożyczka stała się wymagalna. Ostatecznie w wyniku podejmowanych czynności w sprawie z wniosku pożyczkobiorcy o umorzenie pożyczki, w dniu 20 września 2001 r. Marszałek Województwa Dolnośląskiego wydał decyzję odmowną w sprawie umorzenia pożyczki wraz z odsetkami.

W związku z niewywiązaniem się pożyczkobiorcy z postanowień umowy, Starosta Kłodzki rozwiązał umowę i wezwał solidarnych poręczycieli do zwrotu niespłaconej pożyczki, pod rygorem skierowania sprawy na drogę sądową. Wezwani nie wykupili w określonym terminie weksla. Powód – PFRON reprezentowany

przez Starostę Kłodzkiego w dniu 7 maja 2003 r. złożył do Sądu Okręgowego w Świdnicy pozew o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwoty 31 882,30 zł (należność główna, odsetki umowne) wraz odsetkami ustawowymi oraz zasądzenie od pozwanych kosztów postępowania wg norm przypisanych, w tym kosztów zastępstwa prawnego. W dniu 19 maja 2003 r. Sąd Okręgowy w Świdnicy I Wydział Cywilny wydał w postępowaniu nakazowym pozwanym nakaz solidarnej zapłaty powodowi kwoty **31 882,30 zł** wraz z ustawowymi odsetkami oraz kwotę 2 400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, a także ściągnięcia od pozwanych solidarnie na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Świdnicy kwoty 583 zł tytułem wpisu, od którego powód był zwolniony.

W dniu 4 czerwca 2003 r. powód skierował do Sądu Okręgowego w Świdnicy wniosek o nadanie klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty sygn. akt I Nc 102/03 wydanemu przez Sąd w dniu 19 maja 2003 r. Sprawa została w dniu 3 listopada 2003 r. skierowana do egzekucji komorniczej. W toku sprawy kilkakrotnie postępowanie egzekucyjne było zawieszane na wniosek wierzyciela, ponieważ pożyczkobiorca deklarował spłatę zadłużenia w ratach, na co wierzyciel wyrażał zgodę. Jednak nieterminowe spłaty rat przez pozwanych, spowodowały ponowne skierowanie wniosku do komornika o podjęcie postępowania egzekucyjnego wobec dłużnika. W latach 2004 – 2008 pożyczkobiorca wpłacił wierzycielowi łącznie 7 500 zł na poczet zadłużenia.

Począwszy od 2006 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Kłodzku, realizując nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 19.05.2003 r., sygn. akt I Nc 102/03 zaopatrzony w klauzulę wykonalności z dnia 03.09.2003 r., prowadzi czynności egzekucyjne zgodnie z obowiązującymi przepisami i przekazuje wierzycielowi (regularne wpłaty) wyegzekwowane od dłużników kwoty (obecnie skuteczna egzekucja jest prowadzona ze świadczenia emerytalno-rentowego jednego z poręczycieli oraz z wynagrodzenia skarżącego - od września 2020 r.; w ubiegłych latach egzekucja prowadzona była ze świadczenia emerytalno-rentowego pożyczkobiorcy, a następnie ze świadczenia emerytalno – rentowego oraz wynagrodzenia, nadpłat w US oraz z nieruchomości innych poręczycieli.

Według ostatniej informacji komornika z dnia 02.09.2021 r. wyegzekwowana kwota wynosi: **59 031,38 zł**, z czego wierzycielowi komornik przekazał kwotę 48 513,88 zł, z której zgodnie z obowiązującymi przepisami w pierwszej kolejności zaspokajane są koszty adwokackie w kwocie 2 400 zł, koszty zastępstwa adwokackiego w egzekucji w kwocie 2 400 zł, w dalszej kolejności odsetki w kwocie 43 713,88 zł).

Pomimo wyegzekwowania kwoty ponad dwukrotnie wyższej niż kwota udzielonej pożyczki, nadal pozostają niespłacone odsetki, koszty egzekucyjne i należność główna. Miesięczne wpływy od dłużników są relatywnie niskie przy stale rosnącej kwocie odsetek i kosztów egzekucyjnych.

Powyższe skłania do wniosku, że prawdopodobieństwo spłaty należności głównej w kwocie 31 882,30 zł jest znikome.

Sprawa jest skomplikowana pod względem prawnym jak i dowodowym. Z informacji powziętej od komornika w toku prowadzonej sprawy wynika, że pożyczkobiorca wraz z małżonką od 2014 r. przebywają na terenie Austrii, co utrudnia zgromadzenie wyczerpującego materiału dowodowego (w tym ustalenie sytuacji osobistej i materialno-bytowej zobowiązanych a zatem również ustalenia możliwości wyegzekwowania całego długu).

Odnosząc się do zarzutów zawartych w skardze z dnia 17 sierpnia 2021 r. skarżącego dyrektor informuje:

- cyt.: „za namową pożyczkobiorcy podpisałem umowę z PFRON, której nie pamiętam i do której nie mam dostępu do dnia dzisiejszego. Od 1997 chorowałem na stany lękowe i depresje, więc w świetle prawa mój podpis na umowie był nieważny” – Skarżący podpisał umowę będąc osobą pełnoletnią o nieograniczonej zdolności do czynności prawnych i winien mieć świadomość konsekwencji wynikających z poręczenia umowy pożyczki zawartej pomiędzy wierzycielem – PFRON reprezentowanym przez Starostę Kłodzkiego a pożyczkobiorcą. Podpisując poręczenie był osobą aktywną zawodowo (poświadczenie zatrudnienia przez zakład pracy w aktach sprawy). W dokumentacji sprawy brak jest jakichkolwiek dowodów (np. zaświadczeń, postanowień sądu) na okoliczność stwierdzenia Skarżącego, że „mój podpis na umowie był nieważny”. Skarżący będąc poręczycielem (i dłużnikiem zarazem) na każdym etapie prowadzonej sprawy, ma prawo wglądu w akta sprawy, w tym zapoznania się ze zgromadzonym materiałem dowodowym, np. umową pożyczki.

-cyt. „*moje dane osobowe oraz cała dokumentacja trafiły omyłkowo do Powiatowego Urzędu Pracy (którego pracownicy kontaktowali się ze mną telefonicznie), zamiast do Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Kłodzku (oddział PFRON Kłodzko), co jest ewidentnym urzędniczym niedbalstwem i ciężkim naruszeniem przepisów wynikających z Rozporządzenia o ochronie danych osobowych RODO.*” W aktach sprawy w PCPR brak jakichkolwiek dokumentów, potwierdzeń lub adnotacji świadczących o przekazaniu akt sprawy o których pisze Skarżący do Powiatowego Urzędu Pracy w Kłodzku

-cyt. „*w grudniu 2020 r. napisałem pismo do Starostwa Powiatowego w Kłodzku z prośbą o pomoc w umorzeniu długu, który nie jest mój - a pożyczkobiorcy*” w niniejszej sprawie Skarżący ponosi solidarną odpowiedzialność za dług zaciągnięty przez pożyczkobiorcę i w świetle obowiązującego prawa jest tak samo dłużnikiem jak pożyczkobiorca. Faktem jest natomiast, iż Skarżący wystąpił w dniu 8 października 2020 r. z wnioskiem o umorzenie należności wynikającej z nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 19 maja 2003 r., sygn. akt I Nc 102/03, wydanego wobec m.in. skarżącego jako poręczyciela umowy pożyczki nr 3/D/99 z 11 sierpnia 1999 r. zawartej pomiędzy pożyczkobiorcą a Starostą Powiatu Kłodzkiego. Jak sam wskazuje w przedmiotowej skardze – otrzymał w lipcu 2020 r. (czyli przed złożeniem wniosku o umorzenie należności) od Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kłodzku zawiadomienie o zajęciu wynagrodzenia. Skarżący swoją prośbę o umorzenie należności argumentował m.in. faktem podjęcia zatrudnienia na umowę o pracę z **minimalnym wynagrodzeniem, wolnym od zajęć egzekucyjnych** i brakiem szans na wyższe zarobki a tym samym uregulowania nawet części długu pożyczkobiorcy. Powyższe informacje Skarżącego były odmienne od stanu faktycznego, ponieważ w dniu 26.10.2020 r. wierzyciel otrzymał od komornika informację o zajęciu wynagrodzenia Skarżącego i kwocie dokonanego potrącenia we wrześniu 2020 r. w wysokości 1 429,83 zł. Następnie w miesiącu styczniu br. odpowiadając na wezwanie wierzyciela o uzupełnienie materiału dowodowego w sprawie z wniosku o umorzenie należności Skarżący dołączył m.in. zaświadczenie o wysokości wynagrodzenia z tytułu zatrudnienia za okres 10/2020 – 12/2020 (wraz z informacją o wysokości zajęcia komorniczego w poszczególnych okresach).

W takim stanie rzeczy oraz wobec wątpliwości prawnych w zakresie stosowania art. 49f ust. 1 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, a mianowicie: kto jest dłużnikiem w rozumieniu przepisu art. 49f ust. 1 ustawy a zatem kto może zwrócić się do Starosty o umorzenie pożyczki, czy powinna być badana sytuacja finansowa wszystkich poręczycieli czy też głównego pożyczkobiorcy” – wierzyciel nie mógł wydać decyzji o uwzględnieniu wniosku Skarżącego bądź jego odmowie do czasu powzięcia dodatkowych informacji zarówno w zakresie interpretacji w/w przepisu jak i aktualnej informacji od komornika o stanie zadłużenia. W chwili ponowienia zapytania Skarżącego o stan sprawy w miesiącu maju br. nie udało się ustalić nowych faktów i wyczerpać materiału dowodowego. Praca zdalna w wielu urzędach (w tym również w PCPR) w okresie zimowo-wiosennym spowodowana pandemią wywołaną przez COVID-19 niewątpliwie wpłynęła na tempo załatwiania spraw. Pracownicy PCPR w tym okresie kilkakrotnie bezskutecznie próbowali skonsultować wątpliwości związane z prowadzoną sprawą z Biurem Pełnomocnika Rządu do Spraw Osób Niepełnosprawnych. Dopiero w lipcu br. udało się przeprowadzić rozmowę telefoniczną z pracownikiem Biura Pełnomocnika Rządu do Spraw Osób Niepełnosprawnych, w następstwie której w dniu 12.08.2021 r. przesłane zostało przez PCPR zapytanie dotyczące stosowania art. 49f ust. 1 cyt. ustawy, a udzielona w dniu 06.09.2021 r. odpowiedź, cyt: „do złożenia wniosku o umorzenie lub rozłożenie na raty należności na gruncie art. 49f ustawy o rehabilitacji (...) uprawniona jest strona (np. pracodawca, który zawarł umowę pożyczki) lub dłużnik, np. poręczyciel, który nie jest stroną umowy, ale którego obciąża dług niespłaconego zobowiązania. Art. 49f ust. 1 warunkuje umorzenie należności, jeśli jest to uzasadnione ważnym interesem dłużnika, interesem publicznym, względami gospodarczymi lub społecznymi, lub innymi przyczynami zasługującymi na uwzględnienie, w szczególności w razie całkowitej nieściągalności w rozumieniu art. 49 ust. 5b ww. ustawy. Badanie zaistnienia warunku określonego w części wspólnej przywołanego przepisu należy odnosić tylko do podmiotu składającego wniosek, a ewentualne umorzenie będzie miało skutek tylko względem tej osoby (art. 373 Kodeksu cywilnego w zw. z art. 66 ust. 1 i art. 49f ust. 1 ustawy o rehabilitacji...)” – wątpliwości wierzyciela rozwiązała. W świetle powyższego, umorzenie długu wobec pożyczkobiorcy nie spowodowałoby umorzenia długu wobec pozostałych poręczycieli, w tym m.in. Skarżącego.

-cyt. „*mamy rok 2021 r. a Komornik nadal bezprawnie zabiera mi pieniądze a Starostwo Powiatowe w Kłodzku i Powiatowe Centrum Pomocy Rodzinie w Kłodzku ignorują moje kolejne pisma z prośbą o jakąkolwiek odpowiedź w tej sprawie (np. pismo z maja br.)*” – jak wskazano w niniejszej odpowiedzi,

Skarżący ponosi solidarną odpowiedzialność za zadłużenie, a Komornik zgodnie z sądowym nakazem zapłaty prowadzi egzekucję zgodnie z obowiązującymi przepisami (w niniejszej sprawie wierzytelność jest zaspokajana m.in. z wynagrodzenia za pracę Skarżącego). Osobiste odczucie Skarżącego, iż brak odpowiedzi na pismo z maja br. jest przejawem ignorancji ze strony pracowników Starostwa Powiatowego oraz Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie jest subiektywne i co najmniej przedwczesne, wobec szeregu czynności podejmowanych w ostatnim okresie przez pracowników PCPR mających na celu prawidłowe, zgodne z przepisami i wolą Skarżącego załatwienie sprawy, która jak sam Skarżący podkreślił we wniosku o umorzenie z dnia 8 października 2020 r., jest w egzekucji komorniczej od 2003 r. Udzielenie Skarżącemu rzetelnej odpowiedzi na pismo wymagało powzięcia aktualnej informacji o stanie zadłużenia od komornika, o co wierzyciel wystąpił w czerwcu br., zaś odpowiedź otrzymał dopiero w dniu 6 września br.

Wierzyciel w niniejszej sprawie stara się zachować obiektywizm i szczególną ostrożność w zakresie stosowania przepisów prawa i oceny materiałów dowodowych, opierając wnioskowanie na faktach i dokumentach, w szczególności wobec okoliczności, iż dłużnikami tej wierzytelności są oprócz Skarżącego jeszcze 4 osoby (małżonka pożyczkobiorcy i trzech poręczycieli) a odpowiedzialność za dług ponoszą solidarnie. Koniecznym było zatem ustalenie, czy wolą pozostałych dłużników jest umorzenie należności, a tym samym ich wezwanie do zajęcia stanowiska w sprawie, co zostało uczynione pismem z dnia 29 grudnia 2020 r. (uzupełnione w okresie styczeń – luty br. przez dłużników oraz Skarżącego wnioski, oświadczenia i dowody są badane pod kątem spełniania przesłanek do zastosowania ulgi wynikającej z art. 49f ust. 1 ustawy).

Podjęcie rozstrzygnięcia komplikuje fakt, że jeden z poręczycieli jest bierny w toczącej się sprawie (nie podejmuje korespondencji pod wskazanym adresem). Wierzyciel nie może tym samym ustalić, czy wolą tego dłużnika jest również umorzenie należności wynikającej z nakazu zapłaty, a jeśli tak, to czy wobec niego również zachodzą przesłanki do umorzenia. W przeciwnym razie – w przypadku pozytywnego rozstrzygnięcia sprawy (tj. umorzenia należności wobec pożyczkobiorcy oraz poręczycieli i Skarżącego) – przejmie on odpowiedzialność za pozostały do spłaty dług. Wierzyciel w dniu 7 września br. zwrócił się pisemnie do Komendy Powiatowej Policji w Kłodzku o wskazanie miejsca pobytu jednego z poręczycieli.

W związku z otrzymaną z Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej interpretacją przepisu j.w., wnioski dłużników o umorzenie pozostałej do spłaty należności zostaną rozpatrzone niezwłocznie po otrzymaniu kompletnych informacji od komornika, o które wystąpił wierzyciel pismem z dnia 28.06.2021 r. oraz z dnia 10.09.2021 r. w zakresie:

1) podjęcie dodatkowych czynności związanych z ustaleniem majątku dłużników – skierowanie zapytania do CBDKW celem zweryfikowania czy dłużnicy są właścicielami nieruchomości, ustalenie czy pożyczkobiorca wraz z małżonką figurują jako właściciele nieruchomości i/lub nieruchomości na terenie Austrii;

2) dokonanie ponownego przeliczenia kwoty zadłużenia i skorygowanie odsetek (tj. po uwzględnieniu wpłat indywidualnych pożyczkobiorcy dokonywanych w latach 2004 – 2008 na rachunek wierzyciela w kwocie łącznej 7 500 zł);

3) wskazanie czy w przypadku wystąpienia wierzyciela z wnioskiem o umorzenie postępowania egzekucyjnego zostanie on obciążony kosztami (jeśli tak, to jakimi i w jakiej wysokości).

W dniu 7 września 2021 r. do wszystkich wnioskodawców zainteresowanych umorzeniem należności zostało przesłane pismo informujące o powodach, dla których nie zostały jeszcze wydane decyzje ostateczne.

Reasumując, wierzyciel zapewnia, iż wydając decyzję ostateczną w sprawie z wniosku Skarżącego o umorzenie należności weźmie pod uwagę wszystkie okoliczności warunkujące umorzenie pozostałej do spłaty należności, w szczególności wskazaną w materiale dowodowym sytuację zdrowotną, rodzinną oraz materialno – bytową Skarżącego.

Niniejsza uchwała stanowi zawiadomienie o sposobie załatwienia skargi w rozumieniu art. 237 §3 w związku z art. 238 §1 Kpa. Stosownie do art. 239 Kpa Rada Powiatu Kłodzkiego informuje, że *„w przypadku gdy skarga, w wyniku jej rozpatrzenia, została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a skarżący ponowił skargę bez wskazania nowych okoliczności - organ właściwy do jej rozpatrzenia może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy - bez zawiadamiania skarżącego”*.

Przewodniczący Rady
Powiatu Kłodzkiego

Zbigniew Łopusiewicz

DOKUMENT PODPISANY ELEKTRONICZNIE

Dane podpisywanego dokumentu

Typ dokumentu	Uchwała
Numer dokumentu	IX/85/2021
Data dokumentu	2021-09-29
Organ wydający	Rada Powiatu Kłodzkiego
Przedmiot regulacji	w sprawie rozpatrzenia skargi z dnia 17 sierpnia 2021 roku na Dyrektora Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Kłodzku
Identyfikator dokumentu	08345370-12D0-4893-BDBB-FFB0E2F1922A

Informacje o złożonych podpisach elektronicznych

Podpis:	
Sygnatura	Signature-989316223
Numer seryjny	339E917D968D3B620215247D6068136E3F3DBE64
Osoba podpisująca	Zbigniew Łopusiewicz
Kraj	PL
Data złożenia podpisu	29.09.2021 13:33:00
Zakres podpisu	Cały dokument
Wystawca certyfikatu	VATPL-5260300517 COPE SZAFIR - Kwalifikowany Krajowa Izba Rozliczeniowa S.A. PL